

[Udenrigsministeren]

kommende år, og det er noget, som i øvrigt fremgår af finanslovsforslaget for 1986. Ifølge det socialdemokratiske beslutningsforslag skal støtten ydes på en anden måde, det vil altså sige ad andre kanaler og også til andre formål, end det hidtil har været tilfældet, nemlig direkte til ANC og SWAPO, og herunder til den oplysningsmæssige virksomhed, ANCs kontor i Danmark indbefattet.

Med hensyn til kanaliseringen af støtten må det afgørende naturligtvis være at sikre, at midlerne bliver anvendt effektivt og i overensstemmelse med formålet, og at de vitterlig når frem til de mennesker, de enkeltpersoner og de grupper, som de er tiltænkt. Det er jo netop sådanne overvejelser, der har ført til, at vi igennem årene – og det er noget, der går mange år tilbage – har opbygget et nært samarbejde med en række organisationer, som har særlige forudsætninger for at formidle humanitær og uddannelsesmæssig bistand. Jeg har ikke hørt argumenter, der kunne tale for at ændre på det udmærkede og effektive samarbejde, som vi på denne måde har med organisationer som Folkekirkens Nødhjælp, World University Service eller LO foruden med en række internationale sammenslutninger og særlige FN-organisationer. Det betyder selvfølgelig ikke, at der så ikke er andre muligheder for at formidle den humanitære og uddannelsesmæssige bistand til apartheidpolitikens ofre, men jeg synes, at det er noget, der må kræve indgående overvejelse og omhyggelig afvejning.

Herudover lægger det socialdemokratiske beslutningsforslag som nævnt også op til en ændring af selve formålet med bevillingen. Ifølge forslaget bør der nemlig nu også ydes støtte til frihedsbevægelsernes rent oplysningsmæssige virksomhed, herunder gennem støtte til ANCs kontor i Danmark, og det må regeringen advare kraftigt imod. Selv om jeg kun kan have fuld sympati for det ønske om politisk og moralsk støtte til bekæmpelsen af apartheid, som jo ligger bag forslaget, så synes jeg nok, man bør gøre sig klart, at en gennemførelse heraf ville være et afgørende brud på grundlæggende principper for anvendelsen af apartheidbevillingen. Det har jo hidtil været et bærende princip, at midlerne fra apartheidbevillingen udelukkende skulle anvendes til humanitær og uddannelsesmæssig bistand til undertrykkelsens ofre, og jeg tror derfor, det ville være klogt nærmere at

overveje, om den form for politisk støtte til frihedsbevægelserne, som ligger i forslaget, virkelig bør ydes på denne måde. Skal vi virkelig slå ind på at yde støtte til en politisk bevægelses informationskontor her i landet over en bevilling, som har et nøje afgrænset og rent humanitært bistandsformål, og som der jo netop af denne grund har kunnet opretholdes en meget bred støtte til, både her i folketinget og ude i befolkningen? Men det er da klart, regeringen er villig til at drøfte dette vigtige principielle emne nærmere i udvalget; jeg beder bare om, at man tænker sig grundigt om.

Den forøgelse af bistanden til frontlinjestaaterne, de øvrige såkaldte SADCC-lande og SADCC-samarbejdet, som bliver omtalt i regeringens beslutningsforslags pkt. 8, vil indgå i den plan for de kommende års bistand, den såkaldte rullende 5 års plan, som jeg fremlægger for folketinget ved årsskiftet. Danmark har i de seneste år ydet en betydelig støtte til disse såkaldte SADCC-lande. Det drejer sig om Angola, Botswana, Lesotho, Malawi, Moçambique, Swaziland, Tanzania, Zambia og Zimbabwe, og vi yder bistand dels direkte til de enkelte lande, og dels via deres regionale samarbejdsorganisation SADCC. For at give et begreb om størrelsesforholdet kan jeg oplyse, at sidste år gik knap en tredjedel af hele Danmarks samlede bilaterale u-landsbistand netop til SADCC-området.

Hensigten med det regionale SADCC-samarbejde er jo at søge at fremme regionens udvikling og gøre landene mindre økonomisk afhængige af Den Sydafrikanske Republik. Vi har set, hvordan Sydafrika systematisk destabiliserer lande i det sydlige Afrika, endda på trods af indgåede aftaler. Den seneste udvikling i det sydlige Afrika har klart vist, hvor nødvendigt det er at styrke SADCC, og særlig vigtig er den indsats, som SADCC gør for at forbedre de regionale transportsystemer, især de vigtige transportkorridorer, som ligger uden om Sydafrika, og som i en tilspidset situation kan være helt afgørende for de enkelte landes økonomiske overlevelse. Regeringen vil derfor øge bistanden til landene i det sydlige Afrika, og vi vil gøre det både via SADCC og ved bistand til de enkelte lande. Jeg kan nævne, at jeg selv agter at deltage i den kommende SADCC-konference i Zimbabwe nu her til januar, og